

Tolkningsfrågor

- 1) Ska direktiv 2006/112⁽¹⁾ och särskilt artiklarna 24, 28, 167 och 168 a i det direktivet tolkas på så sätt att en köpare som är en beskattningsbar person – med avseende på en försäljning av fast egendom som inte skrivits in i det nationella inskrivningsregistret (fastighetsboken) och inte var registrerad i fastighetsregistret vid överlåtelsen, varvid nämnda köpare enligt avtal är skyldig att vidta och bära kostnaderna för de åtgärder som krävs för att den fasta egendomen ska skrivas in för första gången i inskrivningsregistret – tillhandahåller säljaren en tjänst eller förvärvar tjänster som har ett samband med den egna investeringen i fast egendom för vilket förvärv vederbörande ska anses ha rätt till avdrag för mervärdesskatt?
- 2) Kan direktiv 2006/112 och särskilt artiklarna 167 och 168 a i det direktivet tolkas på så sätt att de kostnader som bärs av köparen som är en beskattningsbar person, i samband med inskrivningen för första gången i inskrivningsregistret av den fasta egendom med avseende på vilken köparen har ett anspråk på framtida äganderättsövergång och vilken egendom har överlåtits från säljare som inte har låtit skriva in sin äganderätt till den egendomen i inskrivningsregistret, kan anses utgöra verksamhet som föregår investeringen och som ger den beskattningsbara personen rätt till avdrag för mervärdesskatt?
- 3) Ska direktiv 2006/112 och särskilt artiklarna 24, 28, 167 och 168 a i det direktivet tolkas på så sätt att de kostnader som bärs av köparen som är en beskattningsbar person, i samband med inskrivningen för första gången i inskrivningsregistret av den fasta egendom som överlåtits till denne och med avseende på vilken köparen enligt avtal har ett anspråk på framtida äganderättsövergång från säljare som inte har låtit skriva in sin äganderätt till den egendomen i inskrivningsregistret, ska anses utgöra ett tillhandahållande av tjänster till säljarna, i ett sammanhang där säljaren och köparen har kommit överens om att priset för den fasta egendomen inte omfattar värdet av tjänsterna rörande registreringen i fastighetsregistret?
- 4) Ska direktiv 2006/112 förstås så att de administrativa kostnader som rör fast egendom som har överlåtits och med avseende på vilken köparen har ett anspråk på framtida äganderättsövergång från säljaren, som inkluderar men inte endast avser kostnaderna för inskrivningen för första gången i inskrivningsregistret, med nödvändighet ska bäras av säljaren, eller kan dessa kostnader, på grundval av ett avtal mellan parterna, bäras av köparen eller vilken som helst av parterna i transaktionen, med den följd att det rättssubjektet ges rätt till avdrag för mervärdesskatt?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt (EUT L 347, 2006, s. 1).

Talan väckt den 16 november 2018 – Europeiska kommissionen mot Förbundsrepubliken Tyskland

(Mål C-718/18)

(2019/C 54/09)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: M. Noll-Ehlers, O. Beynet)

Svarande: Förbundsrepubliken Tyskland

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Förbundsrepubliken Tyskland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/72/EG av den 13 juli 2009 om gemensamma regler för den inre marknaden för el och om upphävande av direktiv 2003/54/EG⁽¹⁾ och enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/73/EG av den 13 juli 2009 om gemensamma regler för den inre marknaden för naturgas och om upphävande av direktiv 2003/55/EG⁽²⁾ genom att inte korrekt införliva följande bestämmelser med nationell rätt:

— artikel 2 led 21 i direktiv 2009/72/EG och artikel 2 led 20 i direktiv 2009/73/EG,

- artikel 19.3, jämförd med artikel 19.8, i direktiven 2009/72/EG och 2009/73/EG,
 - artikel 19.5 i direktiven 2009/72/EG och 2009/73/EG,
 - artikel 37.1 a och artikel 37. 6 a och b i direktiv 2009/72/EG och artikel 41.1 a och artikel 41. 6 a och b i direktiv 2009/73/EG, och
- förplikta Förbundsrepubliken Tyskland att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Talan avser ett felaktigt införlivande i tysk rätt av direktiven 2009/72 och 2009/73 avseende den inre marknaden för el respektive för naturgas genom Energiewirtschaftsgesetz (lagen om energiförsörjning, EnWG). Kommissionen anser att införlivandet genom EnWG var otillräckligt på fyra punkter. För det första har definitionen av vertikalt integrerat företag, vilken bestämmer vilka företag som omfattas av åtskillnadsreglerna i direktiven, införlivats med tysk rätt på ett begränsat sätt. För det andra har bestämmelserna om övergångsperioder om funktionsändringen inom ett vertikalt integrerat företag inte införlivats fullt ut. För det tredje har de bestämmelser som förbjuder att inneha vissa intressen i eller erhålla vissa ekonomiska fördelar från ett vertikalt integrerat företag införlivats på ett begränsat sätt. Slutligen åsidosätter behörighetsfördelningen i EnWG den exklusiva behörighet som tilldelas den nationella tillsynsmyndigheten, sådan behörigheten anges i dessa direktiv.

Kommissionen anser att denna underlåtenhet utgör åsidosättanden enligt artikel 2 led 21 i direktiv 2009/72/EG och artikel 2 led 20 i direktiv 2009/73/EG, artikel 19.3 och 19.8 i direktiven 2009/72/EG och 2009/73/EG, artikel 19.5 i direktiven 2009/72/EG och 2009/73/EG, samt artikel 37.1 a och 37.6 a och b i direktiv 2009/72/CE och artikel 41.1 a och 41.6 a och b i direktiv 2009/73/EG.

⁽¹⁾ EUT L 211, 2009, s. 55.

⁽²⁾ EUT L 211, 2009, s. 94.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Oberlandesgericht Düsseldorf (Tyskland) den 16 november 2018 – Ferrari S.p.A. mot DU

(Mål C-720/18)

(2019/C 54/10)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Oberlandesgericht Düsseldorf

Parter i det nationella målet

Klagande: Ferrari S.p.A.

Motpart: DU

Tolkningsfrågor

- 1) Ska bedömningen av frågan huruvida innehavaren av ett varumärke, beroende på hur och i vilken omfattning varumärket använts, har gjort verkligt bruk av varumärket, i den mening som avses i artikel 12.1 i direktiv 2008/95/EG ⁽¹⁾, när det är fråga om ett varumärke som registrerats för en bred varukategori – här landfordon, särskilt bilar och delar därav – men som emellertid faktiskt endast används för ett särskilt marknadssegment – här: lyxsportbilar i högkostnadssegmentet och delar därav – ske med beaktande av marknaden för hela den registrerade varukategorin, eller är det möjligt att endast beakta det särskilda marknadssegmentet? Ska varumärket upprätthållas inom ramen för ett förfarande om avregistrering på grund av upphävande med avseende på detta marknadssegment, om användningen är tillräcklig för det särskilda marknadssegmentet?